

»Dette skal I først og fremmest vide, at ingen profeti i Skriften lader sig tyde egenmægtigt« (2. Peter 1,20)

Vi vil gerne se Jesus

Det var grækernes ønske (Johs. 12,21). Filip og Andreas viderebragte det til Jesus i forventning om, at han ville sige: »Om fem minutter har jeg tid, lad dem da komme!« eller noget lignende.

Men Jesu svar var (og er altid) *helt anderledes*, end de spørgende forventer. Selvom Jesus havde givet dem nogle minutter af sin tid, så de havde set ham, havde de alligevel ikke set ham. Der var tusinder, der så ham uden at se ham.

At se ham er det samme som at se Faderen (Johs. 14,9); det er så overvældende et syn, at det kan ingen se, uden at han har fået *nye øjne* at se med.

Jesu svar

Herren besvarede grækernes spørgsmål og imødekom dem; han tilkendegav, *hvorledes de kunne få ham at se*.

Derfor sagde han: »Timen er kommen, da Menneskesønnen skal herliggøres« (vers 23). Ingen af dem forstod, at det var en del af hans svar. Skulle de se ham, måtte de se ham *herliggjort*, d.v.s. *korsfæstet* for deres skyld, hængende i forfærdelig pine udspændt på de rå planker, bærende verdens synd, ramt af Guds gløden- de vrede.

Thi »sandelig, sandelig siger jeg eder: hvis hvedekornet ikke lægges i jorden og dør, bliver det kun det ene korn; men hvis det dør, bærer det megen frugt« (vers 24). Hvis de overhovedet skulle få ham at se, måtte de blive *frugten af hans lidelse og smerte* – ellers forblev de blinde. Intet menneske kan gøre sig håb om at se Jesus med sin egen natur i behold; han må omskabes fra grunden af, og det kan kun ske derved, at Jesus går i døden for ham og tager ham med sig i døden, thi da bliver han delagtig i Herrens opstandelse fra de døde – han bliver frugt af hans møje.

Herren fortsætter sit svar, der omfatter meget mere, end de spurgte om eller begærede: »Den, som elsker sit liv, mister det; men den, som hader sit liv i denne verden, skal bevare det til evigt liv.« Ingen kan få Jesus at se, hvis han elsker sit liv så meget, at han vil bevare det, som det er. Herren oplader aldrig vore øjne for at befæste os i vor egen vilje, vore egne meninger, vor egen vej. At elske sit eget liv er at forblive i mørket og synden, altså i blindheden. Der må en omvendelse og omsindelse til, og den må være hel, hvis vi skal lære Herren at kende. Thi Jesus er *Herre*, og den, der ser ham, ser dermed *sin Herre* og mister retten til at bestemme over sit liv.

Svaret på grækernes anmodning udvides endnu mere: »Vil nogen tjene mig, da

skal han følge mig, og hvor jeg er, der skal også min tjener være; vil nogen tjene mig, ham skal Faderen ære.« De ville gerne se ham, og de mente, at når de havde set ham, da havde de set ham – da kunne de sige til andre: »Vi har set Jesus!« De anede ikke, at hans person er så overvældende, at man kun får ham at se, hvis man er i hans tjeneste – han er jo Herren, ja HERREN, og hvem kan se ham uden hans tjener? Han er ikke genstand for vor beskuelse, men hvis vi som hans tjener er genstand for hans viljes vink, skal vi få ham at se. Hertil kommer, at han går en *helt anden vej*, end selv den bedste iblandt os kan forestille sig; vi må derfor følge ham og være, hvor han er, hvis vi skal se ham, kende ham og forstå ham. Gør vi det, skal Faderen ære os ved at give os, hvad vi begærede, skønt vi ikke vidste, hvad vi bad om, da vi bad om at få Jesus at se – det skal slutte med, at vi bliver ham lige just ved at se ham (2. Kor. 3,18 og 1. Johs. 3,2).

Jesu gerning

Herren møder ikke grækernes eller vort dybeste behov ved blot at tale – han *gør noget for os* – sandelig, han *gør* noget for os! »Nu er min sjæl forfærdet; og hvad skal jeg sige? Fader, frels mig fra denne time! dog, derfor er jeg kommen til denne time. Fader, herliggør dit navn!«

Skal grækerne få lov til at se og kende ham, må han tømme kalken for dem. Herren var forfærdet – ingen kan udmale hans sjæls rystelse, thi ingen har været foran så grum en smerte. Det bedste er at være stille.

Han sagde to ting, *først*: »Fader, frels mig fra denne time!« det var som et råb ud af hans sjæls dybeste nød – *dermæst*: »Dog, derfor er jeg kommen til denne time!«

Han erkender og fastholder i nøden og forfærdelsen, at han ikke skal frelses fra denne time, men frelse grækerne og os. Det havde grækerne aldrig set, om han havde givet dem en kort audiens. Mon vi har set det, som han gerne vil, vi skal se det?

Det sidste, han siger, er som en triumf: »Fader, herliggør dit navn!« Herliggør dit hellige væsen med korsets herlighed, hvor grækere og jøder skuer ind i din kærlighed – og aldrig bliver færdige dermed!

Da lød der en røst fra Himmelen: »Jeg har allerede herliggjort det, og jeg vil atter herliggøre det.« Der lyder et himmelsk og evigt Amen over ham, grækerne gerne ville se. Hvis de virkelig fik ham at se, mødte de Faderen og al hans herlighed –

og så ville de ikke være grækere mere, men Guds børn!

Da sagde skaren, som stod hos ham og hørte det (uden at høre det): »Det tordnede;« andre sagde: »Det var en engel, der talte til ham.« Ligesom skaren så Jesus uden at se ham og hørte ham uden at høre ham, således hørte de heller ikke Faderrøsten og forstod den ikke. Hvorledes skulle de også kunne det? End ikke disciplene kunne på det tidspunkt forstå, at når de så Jesus, så de Faderen, og når de hørte ham, hørte de Faderen. Hvorledes skulle de så kunne høre, når Faderen talte direkte fra Himmelen?

Og dog var det *for deres skyld*, den himmelske røst lod sig høre; Jesus svarede og sagde: »Ikke for min skyld lød denne røst, men for jeres skyld. Nu går der dom over denne verden, nu skal denne verdens fyrste kastes ud.« Ligesom alt, hvad Jesus talte og gjorde, var for deres skyld, således talte Faderrøsten fra Himmelen også for deres skyld. Men de forstod det ikke. Nu er det optegnet i Den hellige Skrift for deres og for vor skyld; nu kan vi læse, hvad Faderen udråbte fra Himmelen: »Jeg har allerede herliggjort det, og jeg vil atter herliggøre det!« Det lyder ikke som en torden; det er heller ikke en engel; det er Faderen, der helt gør sig til eet med Sønnen i at herliggøre sig selv på et kors, for at vi alle kan se Jesus og dermed se Faderen!

I denne herliggørelse, i den alene går Guds dom over denne verden og dermed over grækerne og over os. Ingen kan se Jesus, *uden at der går dom hen over ham*. Trækker man sig for hastigt ud af denne dom, får man ham ikke klart at se.

I denne herliggørelse kastes denne verdens fyrste ud; det erfarer enhver, der beskuer Sønnens herliggørelse af Faderen i hans uafkortede lydighed helt ind i døden på et kors!

Men så skrøbelige og bundne var grækerne og er vi, at skønt vi måske siger som de: »Vi vil gerne se Jesus!« så er denne anmodning så svag, at vi aldrig vil gøre noget for at få ham at se, om ikke der udgår en dragelse fra ham til os – en dragelse, der er stærk i modsætning til vort svage ønske om at se ham. »Og jeg – når jeg er blevet ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig.«

Evindelig tak, Herre, for din dragelse! Lad den aldrig ophøre, men blive stærkere og stærkere!

Hvorfra udgår hans dragelse? Fra hans *ophøjelse fra jorden*, således som han selv siger, hans ophøjelse op på korsets træ, hvor han hænger med udstrakte arme for

at favne alle verdens syndere og tage dem til sit hjerte. Jeg har en stille forvisning om, at grækerne, der gerne ville se Jesus, blev draget til deres korsfæstede Frelser og Herre og fik ham at se i hans fornedrelse for deres skyld, der samtidig er hans ophøjelse fra jorden, så de kastede sig på deres ansigt for ham og tilbad ham, thi han er sandelig ophøjet over os alle.

Johannes føjer til, at »dette sagde han for at betegne, på hvilken måde han skulle dø« (vers 33). Herren sagde, at han skulle *ophøjes* fra jorden; det var hans betegnelse af sin død på korset; sådan er det evige ords betegnelse af ham; allerede profeten *Esajas*, der så hans herlighed (se vers 41) og altså fik det, som grækerne bad om, siger på Guds vegne om ham: »Se, min tjener får fremgang, han stiger, løftes og *ophøjes* såre« (Esaj. 52,13), og så skildrer han i kap. 53 hans såre store ophøjelse i fornedrelsen som Guds lam, der bærer al vor synd. Og Jesus selv, der er Ordet, der blev kød, havde tydeligt sagt: »Ligesom Moses *ophøjede* slangen i ørkenen, således *må* Menneskesønnen *ophøjes*« (Johs. 3,14), og i dette *må* ligger den guddommelige nødvendighed, der ikke kan fraviges. Og han havde også sagt til jøderne: »Når I får *ophøjet* Menneskesønnen, skal I forstå, at jeg er den, jeg er« (8,28). Sandelig betegner hans død i fornedrelsen på forbryderkorset hans såre høje ophøjelse over jorden, over menneskene, over alt og alle. Måtte det aldrig gå os af minde! Må vi ofte dvæle ved ham i hans fornedreleses-ophøjelse og lære ham at kende!

At se Jesus

Herrens hemmelighedsfulde svar på grækernes anmodning om at få ham at se lærer os, at ingen får ham at se i den betydning, vi normalt lægger i ordet *se*.

At se ham visuelt, som grækerne ønskede, er ikke at se ham. Det er årsagen til, at han kun bliver set, når han *forkyndes* i Ånd og sandhed.

Da grækerne sagde, at de gerne ville se ham, *forkyndte han dem Ordet om sig selv*. Det alene kunne give dem øjne til at se med.

Han, der selv er Ordet, ved hvilket alt er skabt, forstår bedre end nogen anden, at det *kun* er Ordet om ham, der kan skabe nye mennesker med nye øjne, der kan se ham.

Også dette protesterer vi imod og mener, vi er klogere end han; derfor har kristenheden i stigende grad indført *visuelle* midler for at »hjælpe mennesker« til at se Jesus.

Dermed afslører vi os selv og vidner om, hvor lidt vi kender ham.

Katolikkerne har altid gjort det. De

bærer store krucifikser og andre billeder i deres processioner; de arrangerer dramatiske gengivelser af hans lidelseshistorie, o.s.v., o.s.v.

Men nu i den senere tid, hvor mange lutherske og mange frikirker nærmer sig det katolske, tages også de visuelle midler i anvendelse, et afslørende tegn på, at man ikke magter Ordets forkyndelse.

For år tilbage læste jeg biografien om den berømte engelske missionær *Amy Carmichael* (hvis sange vi har nogle af i *Kristne Sange*); forleden blev jeg mindet om, at hun, der reddede tusindvis af indiske børn, der var solgt til tempeltjeneste med prostitution til følge, afviste brugen af flonellograf. »Det giver børnene et falsk billede af Herren, og billedet kan sidde fast i dem resten af deres liv,« sagde hun. Hun vidste, at også hvad børn angår, er det kun Ordet, der kan vise dem, hvem Jesus er.

Flonellograf suppleres i vore dage med såkaldte bibelske tegneserier, en de-gradering af Guds hellige og rene Ord.

Og tegneserier suppleres endvidere med drama, film, video og som det aller-sidste mimik!

Hertil kommer dans – og om nogen tid vil der sikkert komme noget helt, helt nyt og »endnu mere virkningsfuldt« – og kristenheden følger tilsyneladende med.

Det er alvorligt, og det er sorgeligt! Kristus er Guds *hemmelighed* (Kol. 2,2) og kan aldrig i denne tidsalder fremstilles visuelt. Ethvert forsøg derpå indebærer faren for et åndeligt forræderi imod ham.

Det skaber kontakt, hævder man; det er muligt, men da bliver det en kontakt, fremkaldt af det kødelige menneske.

Den kontakt, vi skal have med syndere, får vi altid, når vi *følger i Kristi spor*. Gør det på din arbejdsplads, og når du er på rejse, og når du køber ind, og du skal aldrig savne kontakt! Lad Ordet gennemtrænge dig, så det omformer dit sind og dine tanker, da skal Gud give dig kontakt med mennesker, og det er langt bedre, end at du skaber kontakt ved hjælp af midler, Jesus ikke kendes ved.

Paulus malede Kristus for øje som korsfæstet, ikke ved hjælp af visuelle midler, men ved korsets Ord, som han altid forkyndte, og som prægede ham selv i småt og stort.

Guds tanker er himmelhøjt over vore på dette som på alle andre områder – vi er imidlertid sene til at opgive forsvaret for vore egne ideer, men hurtige til at gå i det katolske spor – hvor ender vi?

Med troens øjne skuer vi Herrens herlighed i Ordets spejl; det sker også, at vi »ser« ham i vore nådessøskende. Jeg synes, jeg så noget af ham ved en begravelse for nylig, thi jeg så noget af hans

væsen og sindelag. Hver gang Jesu sindelag giver sig udslag i en kristens væsen, hans tale, hans reaktioner, er det, som om vi »ser« lidt af Herren selv. På den måde – på den måde alene kan man tale om, at han viser sig visuelt for mennesker i denne tidsalder. Det er imidlertid ikke en visuel åbenbaring i egentlig mening, men et indtryk, der taler til samvittighederne.

Herren skjulte sig

Herren lod ikke grækerne få ham at se, således som de ønskede, da de bad derom; det sluttede med, at *han gik bort og skjulte sig* (Johs. 12,36). Alligevel havde han hjulpet dem til at få ham at se, thi han havde forkyndt dem Ordet om sig selv, korsets ord, ordet om korset, Guds evangelium.

Skaren havde spurgt ham: »Hvem er denne Menneskesøn« (vers 34), men lige så lidt som han gav grækerne et direkte svar på deres spørgsmål om at se ham, gav han skaren et direkte svar på deres spørgsmål. Og dog gav han dem et svar, thi han sagde: »Endnu en kort tid er lyset hos jer. I skal vandre, mens I har lyset, for at ikke mørket skal få bugt med jer. Og den, der vandrer i mørket, ved ikke, hvor han går hen. Tro på lyset, mens I har lyset, så I kan blive *lysets børn!*« Det sagde Jesus og gik så bort og skjulte sig.

Kun ved at blive lysets børn kunne de forstå, hvem Menneskesønnen er; de måtte ligesom grækerne omskabes fra grunden for at forstå ham. De måtte ud af mørket, ind i lyset, d.v.s. de måtte *fødes på ny*.

Lyset var hos dem, thi han var der. Afgørelsens time var inde i deres liv. Ville de vide, hvem han var, måtte de følge ham. De måtte tro ham. Mere havde han ikke at sige.

Så gik han bort og skjulte sig, en bevidst handling fra hans side, helt i overensstemmelse med Faderens vilje. Men han efterlod dem de få, evige ord, han som Ordet havde talt. Tog de imod de ord, ville det være en levende og livgivende sæd i deres hjerter; ved det ord kunne de blive født påny.

Det visuelle hjælper ingen, men er en hindring for Ordet. Han skjulte sig og er stadig skjult. Vor opgave består ikke i at forsøge på at tage lidt af hans skjul bort ved at »fremstille« ham visuelt, men i at forkynde Ordet i Ånd og sandhed.

Lad os derfor samle os herom! Lad os bede Gud oprejse mænd til at forkynde Skriftens profetiske ord! Lad vort ja være ja og vort nej være nej!

Hvad sker, når et menneske møder det guddommelige?

Man hører i vor tid mange »vidnesbyrd« om, at en strøm af varme eller ild eller noget tredie gik igennem mennesket, da det oplevede Gud; der tales også i vore dage meget om en udvidelse af bevidstheden, når sjælen møder det guddommelige. Bibelen taler imidlertid anderledes herom, så vi står i et valg mellem, hvad Ordet siger, og hvad mennesker hævder.

Apostelen *Peter* oplevede det guddommelige, da han mødte vor Herre Jesus; noget af det første, han da sagde, var: »Vig bort fra mig, Herre, thi jeg er en syndig mand!« Thi en *rædsel* havde grebet ham og alle dem, som var med ham, over den fiskedragt, de havde fået (Luk. 5,8-9). Her er ikke tale om nogen strøm igennem sjælen eller nogen udvidelse af hans bevidsthed, så han følte kontakt med det guddommelige; tværtimod oplevede han den uendelige afstand, der er i mellem en synder og Gud. Den Almægtige opleves aldrig, som var han blot noget større eller mægtigere end mennesket; han er nemlig ikke en kontinuitet (en sammenhæng eller en forlængelse) af sin faldne skabning – han er derimod Den Hellige, Den helt anderledes!

Det var ikke sidste gang, *Peter* forfærdedes, da han mødte det guddommelige. En dag tog Jesus *Peter* og *Jakob* og *Johannes* med sig og førte dem op på et højt bjerg, hvor de var helt alene. Og han blev forvandlet for deres øjne. Og hans klæder blev så strålende, blændende hvide, som ingen blegemand på jorden kan gøre dem. Og *Elias* tillige med *Moses* viste sig for dem og talte med Jesus.

Dette var vel en vidunderlig oplevelse; her må da en strøm af varme, ild og bevidsthedsudvidelse gå igennem deres sjæle, thi her ser de noget af Herrens herlighed, som overgår enhver jordisk forestilling. Her oplever de jo, hvad alle vi andre så gerne ville se.

Men også her blev de *forfærdede* – ja, ikke alene forfærdede, men *helt* forfærdede (Mark. 9,6). Og de havde dog vandret sammen med Herren i lang tid! Alligevel bliver de helt forfærdede, når hans guddoms-herlighed åbenbares for dem. Atter oplever de, at et møde med det guddommelige ikke ligger i forlængelse af vore forventninger, men går på tværs af dem. Hvis man skal tale om en udvidelse af deres bevidsthed, er det kun sandt, for så vidt man tænker på deres *syndsbevidsthed*. En uddybet *syndsbevidsthed* medfører imidlertid ikke en salig strøm af varme igennem sjælen, men en *rædsel*.

Ingen kan møde den evige verden i dens renhed og ufordærvethed uden at blive forfærdet. »Mon folk ved, hvad de beder om, når de beder om et møde med

Gud?« sagde engang en af mine venner.

Da Jesus uddrev en ond ånd, blev de alle *forfærdede* (Mark. 1,27). Da han forkyndte dem, hvor vanskeligt det er for en rig, at komme ind i Guds rige, blev de *forfærdede* (Mark. 10,24); hans ord lå ikke i forlængelse af deres tanker, men sønderbrød dem, derfor blev de *forfærdede*. Ligeså da de var undervejs til Jerusalem, og Jesus gik foran dem; da var de *forfærdede*, thi hans mål lå ikke i forlængelse af deres – der var ikke kontinuitet imellem deres tanker og hans, deres vej og hans, deres mål og hans. Selv da det glædeligste af alt var sket, og kvinderne så en ung mand sidde ved den højre side inde i graven iført en lang, hvid klædning, blev de *forfærdede*, og da han havde forkyndt dem, at Jesus ikke var der, thi han var opstanden, flygtede de bort fra graven, *skælvende* og *helt ude af sig selv* (Mark. 16,6-8).

Peters konklusion

Peter kunne naturligvis aldrig glemme timerne på forklarelsens bjerg, hvor Herren blev forvandlet for deres øjne, og den himmelske røst lød til ham. Det er vel værd at lægge mærke til, hvilke konsekvenser han drog af denne store oplevelse.

Herom skriver han i sit andet brev: »Thi da vi kundgjorde jer vor Herres Jesu Kristi kraft og hans komme, var det ikke kløgtigt opdigtede fabler, vi fulgte, men vi havde selv været øjenvidner til hans guddomsherlighed. Thi han fik ære og herlighed af Gud Fader, da denne røst lød til ham fra den majestætiske herlighed. Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag! Og nu står det profetiske ord så meget fastere for os« (2 Peter 1,16-19). Det er *Peters konklusion*! Oplevelsen på forklarelsens bjerg havde ført ham til ikke at bygge sit liv på oplevelsen, men på det profetiske ord, d.v.s. Den hellige Skrift.

Han siger ikke et ord om, hvad han følte, eller hvad der strømmede igennem ham, da Herren blev forvandlet – hvis han overhovedet følte andet end *rædsel*!

Forklarelsen af Herren og Røsten, der sagde: »Hør ham!« havde den virkning, at *Peter* tydede til Skriftens profetiske ord, der i modsætning til en oplevelse aldrig ophører, men består og lyder videre, når oplevelsen er forbi, ja endog når himmel og jord er forgået.

»Nu står det profetiske ord så meget fastere for os; det gør I vel i at agte på som på et lys, der skinner på et mørkt sted, indtil dagen gryr og morgenstjernen oprinder i jeres hjerter« (vers 19).

Det er et kendetegn ved alle Åndens

mænd, at de ikke henleder opmærksomheden på dem selv og deres oplevelser. *Peter* ønskede ikke, at hans venner skulle »beundre« ham, fordi han havde været med på forklarelsens bjerg; han ønskede heller ikke, at de skulle tænke højere om ham af den grund; hvad han derimod ønskede, var, at de skulle lære Herren at kende, og det kunne de kun ved hjælp af det profetiske ord.

Og Ordet taler ikke om nogen strøm af varme, ild eller noget tredie igennem sjælen, ej heller om nogen bevidsthedsudvidelse – Ordet taler ikke om noget, der henleder opmærksomheden på mennesket eller gør mennesket stort – det taler om det sandt guddommelige, det, der ikke ligger i forlængelse af menneskesjælen, så sandt synden altid står som den store adskillelse imellem mennesket og Gud.

Bibelen lærer aldrig mennesket at bygge på noget, der foregår inde i menneskesjælen; det ville være at bygge på det mest uholdbare af alt. Vi bygger på en stærkere grund. Vi bygger på et værk, der er fuldbragt uden for os og uden vor medvirken, og på et ord, som vi aldrig kunne sige os selv. Det er dette, *Peter* understreger.

Forklarelsen på bjerget foregik ikke inde i *Peter*; heller ikke havde han søgt denne oplevelse; den kom fuldstændigt bag på ham; Herren tog initiativet, idet han tog *Peter* og de to andre med sig på bjerget, og da han forvandlede for øjnene af dem, skete noget, som de aldrig havde kunnet søge, fordi de ingen anelse havde derom. Det var virkelig guddommeligt!

Peter blev som de to andre helt forfærdet; da den himmelske røst lød: »Denne er min Søn, den elskede; hør ham!« blev det profetiske ord understreget for ham som aldrig før, og *Peters* opmærksomhed blev endnu mere bortledet fra ham selv, hen på Herren, hen på Ordet.

Sådan er det, når Herren »møder os«!

Hvor er *glæden* henne i dette, hvor er evangeliet? Den evangeliske glæde ligger heller ikke i forlængelse af den sjælelige glæde – har ikke kontinuitet med den! Det er en glæde, der kommer som en overraskelse, fordi der, menneskeligt forstået, kun er grund til bedrøvelse. Når et menneske forfærdes, hver gang det møder det guddommelige, hænger det sammen med, at nu afsløres dets synd endnu skarpere. Men så er der jo kun grund til sorg, gråd og fortvivelse. Ja, men her træder evangeliet netop til og forkynder den ufattelige glæde, at synden er bortskaffet af Herren Jesus.

Peter, der havde oplevet forfærdelsen til bunds, fordi han havde mødt Gud, kendte evangeliet som kun få og var der-

for glad med den glæde, der ikke er forankret i sjælens dyb, men i Kristus. Det er en genfødt glæde, opstået fra døden, en opstandelsesglæde, der altid er der og altid forbliver, lige så vist som evangeliet altid er der og altid forbliver.

Peters oplevelse endnu engang

Det er et kendetegn ved alle Åndens mænd, at om de omtaler deres oplevelser, hvilket de kun gør, når det er strengt nødvendigt, så gør de det altid *kortfattet*.

Vi ville gerne have oplevelsen på forklarelsens bjerg udpenslet i mangfoldige detaljer. Der måtte gerne stå tredive sider derom; vi ville have slugt dem med spænding. Men Peter er kortfattet ligesom Paulus, hvis begivenhedsrige liv vi gerne ville vide langt mere om.

Der er ingen oplevelse, der danner model, således at alle andre kan regne med at få samme oplevelse. Peters oplevelse på forklarelsens bjerg var hans personlige, men den er ikke et forbillede for alle andre kristne. Tværtimod kan ingen regne med at opleve noget tilsvarende. På samme måde med Paulus' oplevelser.

Hertil kommer, at ingen oplevelse indeholder nogen garanti for, at han, der har haft oplevelsen, aldrig synker eller falder dybt. Peter fornægtede ham, han havde set forklaret på bjerget, tre gange! Vor vis-

hed ligger ikke i vore oplevelser, men i Kristus. Derfor omtaler alle troens mænd deres oplevelser yderst kortfattet, hvis de overhovedet gør dem kendt.

Det er det profetiske ord, alle sande oplevelser understreger, betoner og viser hen til. Det alene skinner som et lys på et mørkt sted. Og det mørke sted er verden, dens tanker og veje. Så langt vi endnu har del i verdens tanker og veje, har også vi del i mørket. Da skinner det profetiske ord ind i vort mørke og bliver ved dermed, indtil dagen kommer og morgenstjernen oprinder i vore hjerter, altså indtil Kristus har vundet skikkelse i os, og der slet ikke er noget mørke mere i os.

Lad os derfor give vel agt på dette dyrebare ord, som vi alle har som vor største skat! Dette ord er nemlig Ånd og liv. Ved det fornyes vi dag for dag. Ved det profetiske ord fornyes vi i den forstand, at ved det *taler Gud personligt til hver enkelt af os hver dag*. Men at Gud taler personligt til os betyder, at han *forny os i Helligånden hver dag*. Helligånden er nemlig ikke et magisk fluidum af kraft, der gennemstrømmer sjælen med ild eller varme eller bevidsthedsudvidelse eller noget fjerde, men Guds Ånd, der *taler til os*, og hans tale sker gennem det profetiske ord.

Kun når vi hører, at Gud taler personligt til os, og vi lader ham sige, hvad han vil, fornyes vi, idet vi bøjer os for hans

tale og siger ja dertil. Kun således fornyes vi i ånden ved Helligånden. Denne fornyelse bliver ikke afsluttet, før dagen oprinder, og vi bliver Jesus lige, fordi vi ser ham, som han er. Indtil da fornyes fornyelsen hele tiden, og fornyelsen er noget helt personligt for hver enkelt Guds barn, idet enhver af os hver dag lader Herren sige ham/hende, hvad han vil. Da bedrøver vi ikke Ånden, men lader os fylde af Ham hele tiden.

I vor forplumrede tid, hvor det personlige er ved at forsvinde, søger mange kristne fornyelse i nye metoder eller i møder, hvor der oparbejdes en ophedet sjælelig stemning. Fornyelsen ligger et helt andet sted – i det profetiske ord, gennem hvilket Gud taler *personligt* til hver enkelt af os og fornyer os uafsladeligt i Ånden, hvis vi giver ham tid til at tale ud med os og sige os, hvad han vil.

Kan du forestille dig noget større, end at *Gud den Almægtige taler personligt til dig*?

Kan du forestille dig, at noget andet kan være dig til større hjælp?

Når Gud taler, så sker det, som han siger! Hans ord skaber, hvad det nævner, ud af intet.

Det gør du og jeg vel i at agte dagligt på!

Når djævelen afslører sig selv

Hvad gør et menneske, når han møder Herren? Det *falder på sit ansigt* til jorden.

Abram faldt på sit ansigt, da Herren oprettede sin pagt med ham og lovede ham et overvættets stort afkom (1. Mos. 17,3). *Josua* faldt på sit ansigt og tilbad, da han mødte Fyrsten over HERRENS hær (Josva 5,14). *Ezekiel* faldt på sit ansigt, da han skuede HERRENS herlighedsåbenbarelse (Ezek. 1,28 og 3,23), og da *Daniel* havde sit vældige syn, faldt han som bedøvet med ansigtet imod jorden (Dan. 10,9).

På forklarelsens bjerg faldt *disciplene* på deres ansigt, da de hørte den himmelske røst (Matt. 17,6), og *samaritaneren*, der var blevet renset for sin spedalskhed, kastede sig ned på sit ansigt for Herrens fødder og takkede ham (Luk. 17,16).

Også i den evige verden kaster *englene* sig ned for tronen på deres ansigter og tilbeder Gud (Åbenb. 7,11), og det samme gør *de fireogtyve ældste* (kap. 11,16).

Også de, der ikke takker og tilbeder, men kommer til Herren for at *bede* ham om noget, kaster sig gerne ned for hans fødder på deres ansigt; det gjorde *manden, der var fuld af spedalskhed* (Luk. 5,12) – og mon ikke du også selv har

gjort det nogen gang?

Både i tid og evighed vil de, der søger Herren, hvad enten det er i bøn eller med taksigelse og tilbedelse, falde ned for ham på deres ansigt. Det vidner Bibelen klart om, og det stemmer med de helliges erfaring til alle tider. Når vi beder, knæler vi og føler undertiden trang til at bøje os helt ned med ansigtet imod jorden. Han er jo HERREN, Hærskarernes HERRE, Den Almægtige – ingen kan møde ham uden at føle en dyb trang til at bøje sig for ham, bøje sig helt, bøje sig helt ned!

Er det ikke underligt, at der i de sidste ti år er gået en strømning gennem forskellige menigheder af den modsatte art! Den får mennesker til at falde *bagover*!

Denne strømning har vundet udbredelse mange steder, og det hævdes, at den repræsenterer Guds vældige kraft. Intet kan være en sørgeligere misforståelse.

Allerede profeten *Esajas* gør opmærksom på, at når Herrens ord misbruges, da styrter mennesker bagover. Herren har så tydeligt sagt: »Her er der hvile, lad den trætte hvile, her er der ro!« Men det ville og vil mange ikke høre, ikke nøjes med. Hvilens vande er dem for stillestående. Så vil folk med lallende læber og fremmed

mål tale til dem, og så bliver Herrens ord for dem: »Hakke og rakke, rakke og hakke, lidt i vejen her og lidt i vejen der!« så de går hen og *styrter bagover* (Esaj. 28,11-13).

Ved møder, hvor den slags ting foregår, er der ingen hvile og ingen ro at finde for den trætte. Der hersker ingen stilhed. Derfor kan Herren ikke komme til orde. Der larmes meget, og der tales store ord. Jesu navn bruges, men det er et misbrug. Det er ikke evangeliet, der forkyndes, ikke ordet om korset; derfor afsløres menneskets grundskade ikke; den er skjult for alle og ligger dybt inde i det syge, syndesyge hjerte, der endog er fjendsk imod evangeliet.

Forkynderne ved disse møder synes ikke selv at kende deres grundskade; derfor virker de så selvsikre, og man mærker ikke, at de som Paulus er kommet i frygt og bæven og megen svaghed. De synes ikke at bæve for deres egne store ord og det regnskab, de engang skal aflægge for dem. De synes ikke at kende evangeliet, thi forkyndelsen drejer sig oftest om, at Gud skal helbrede, gøre undergerninger og »vældige ting«, og det fremhæves ikke med dyb indre overbevisning, at synder-

nes forladelse er et større under end alle dem, opmærksomheden nu samles om.

Derfor er der i virkeligheden kun »lidt i vejen her og lidt i vejen der«, men om en grundskade tales der ikke. Man synes ikke at fatte, at der ikke blot er lidt i vejen her og der, men at mennesket som sådant er i vejen for Gud i eet og alt.

Så kaldes mennesker frem for at møde Gud og få kraft, og så kommer de, får undertiden et puf og styrter bagover!

Under stærke ord udbasunerer det derefter, at de har mødt Gud og modtaget Helligånden.

Da Guds kraft greb ind overfor afguden *Dagon*, faldt selv denne næsegrus til jorden (1. Sam. 5,3 og 4). Det er altså ikke blot de, der søger Herren i bøn, tilbedelse og taksigelse, der falder på deres ansigt for ham, men også hans fjender.

Derfor kan det ikke være Herren og

hans hellige Ånd, mennesker møder, når resultatet er, at de styrter bagover. Det kan kun være en fremmed ånd. Ganske vist anvendes Jesu navn, og ganske vist tales der i kraftige vendinger om Helligånden, men det er en anden Jesus og en anden ånd (2. Kor. 11,4). Det er en forførelse.

Forførelserne trænger stærkt på i vore dage. Mange menigheder lukker op for dem. Mange unge er hjælpeløse overfor dem. Er de først indfanget af dem, er det svært at komme fri.

Hvorfor får forførelserne så let adgang til menighederne? Grunden er, at der mangler hyrder. Der fattes ro og stilhed. Skriften bliver ikke udlagt i Ånd og sandhed. Man læger Guds folks skade, som var det den letteste sag af verden.

Mange af dem, der er faldet bagover, er nu i fuld aktivitet uden at vide eller ængstes for, at det hele er et bedrag. De er

med til at fremme bedraget og åbne dørene for flere forførelser.

En aktivitet for fuld udblæsning, et forvansket evangelium, en forført ungdom og en larm uden lige er et kendetegn for mange forsamlinger rundt om i verden.

Nu har dette med at falde bagover været på mode i kristenheden i ca. 10 år; man kan ikke lade være med at spørge, hvad det næste bliver.

Som alt andet nyt, der ikke har hold i Ordet, er det en forfærdelig svækkelse af vidnesbyrdet. Der er kun eet at gøre: Lad os vende tilbage til de gamle stier, hvor vejen går til alt godt! Lad os ikke lægge noget som helst til Guds ord, og intet trække fra! Der råbes jo ve over enhver, der gør det.